

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28.10.1971, sp. zn. 6 Co 346/71, ECLI:CZ:NS:1971:6.CO.346.1971.1

Číslo: 10/1973

Právní věta: Dospěje-li soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení je věcně správné, potvrdí je, a to i tehdy, jestliže některé skutečnosti, které však nemají právní význam pro posouzení uplatněného nároku na dávku důchodového zabezpečení, nebyly orgánem sociálního zabezpečení správně zjištěny.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 28.10.1971

Spisová značka: 6 Co 346/71

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení před soudem, Rozhodnutí jiných orgánů, Rozhodnutí správní, Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 219

§ 125 153/1969 Sb.

§ 244

§ 249 101/1964 Sb. § 62

§ 92

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Úřad důchodového zabezpečení v Praze rozhodnutím z 15. 3. 1971 přiznal navrhovateli od 3. 2. 1970 invalidní důchod v nejvyšší výměře, jenž činí po odečtení zvláštní daně z důchodu ve výši 275 Kčs částku 1925 Kčs, spolu se zvláštním přídavkem 2016 Kčs měsíčně. Podle tohoto rozhodnutí činil invalidní důchod 94 % průměrného měsíčního výdělku, tj. 2465 Kčs, penzijní nadlepení podle ustanovení § 125 zákona č. 101/1964 Sb. 100 Kčs a zvýšení 10 % za nemoc z povolání 262 Kčs, po úpravě podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 101/1964 Sb. 2200 Kčs měsíčně; tento důchod byl přiznán od 3. 2. 1970 „rok zpět od rozhodnutí komise“.

Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel opravný prostředek, jímž se domáhal přiznání invalidního důchodu se zvýšením pro nemoc z povolání zpětně od 10. 4. 1968, protože plná invalidita u něho vznikla již před 10. 4. 1968. Přiznání invalidního důchodu se zvýšením pro nemoc z povolání zpětně od 10. 4. 1968 má pro něho význam z hlediska uplatnění nároku na odškodnění nemoci z povolání podle novely k zákoníku práce (zákon č. 153/1969 Sb.), již byl s účinností od 1. 1. 1970 rozšířen limit nároků pracovníků na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti.

Krajský soud v Ostravě vyhověl částečně opravnému prostředku navrhovatele a přezkoumávané rozhodnutí zrušil s odůvodněním, že je třeba navrhovateli přiznat invalidní důchod se zvýšením pro nemoc z povolání s přihlédnutím k tomu, že již 29. 4. 1968 byla u navrhovatele zjištěna nemoc z povolání a trvalá neschopnost k jakémukoliv zaměstnání, takže již 29. 4. 1968 se stal plně invalidním pro nemoc z povolání. Soud prvního stupně se v tomto směru neztotožňoval se závěrem krajské posudkové komise sociálního zabezpečení v O. ze 6. 7. 1971, podle něhož plná invalidita z důvodu nemoci z povolání vznikla u navrhovatele teprve 3. 2. 1970, tedy jeden rok přede dnem, kdy jeho zdravotní stav byl projednán okresní posudkovou komisí sociálního zabezpečení v K., když podle obsahu posudků jak okresní, tak i krajské posudkové komise byla plná invalidita navrhovatelova pro nemoc z povolání zjištěna již ke dni 29. 4. 1968. Invalidní důchod pro nemoc z povolání má se tedy navrhovateli přiznat zpětně na dobu 1 roku (§ 62 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb.), počítanou ode dne podání žádosti o tento důchod (14. 12. 1970), a nikoliv ode dne 3. 2. 1971, kdy okresní posudková komise posuzovala zdravotní stav navrhovatele, protože navrhovatel splnil podmínky plné invalidity pro nemoc z povolání již dne 29. 4. 1968, takže mu vznikl nárok na invalidní důchod se zvýšením pro nemoc z povolání již tímto dnem, a jen se zřetelem na ustanovení § 62 zákona č. 101/1964 Sb. o promlčení může mu být přiznán tento důchod zpětně za jeden rok před podáním žádosti.

Odvoláním proti tomuto usnesení se navrhovatel domáhal změny usnesení soudu prvního stupně tak, že se přezkoumávané rozhodnutí zrušuje, protože pro n nemoc z povolání se stal plně invalidním již dnem 10. 4. 1968. Poukazoval na to, že když silikóza v odškodnitelné formě byla u něho zjištěna již 11. 7. 1967 a byl z tohoto důvodu uznán neschopným práce a později také hospitalizován v plicní léčebně až do 10. 4. 1968, pak z toho vyplývá, že 10. 4. 1968 byl již plně invalidní a vznikl mu již tehdy nárok na invalidní důchod se zvýšením pro nemoc z povolání.

Nejvyšší soud ČSR usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Podle závěrů usnesení soudu prvního stupně navrhovatel může požadovat přiznání invalidního důchodu se zvýšením pro nemoc z povolání zpětně jen za dobu od 14. 12. 1969, tj. za dobu 1 roku před podáním žádosti o tento důchod; v tomto směru je Úřad důchodového zabezpečení podle ustanovení § 249 odst. 3 o. s. ř. vázán právním názorem soudu prvního stupně; z toho zároveň vyplývá, že se ani odvolací soud nemůže v tomto řízení podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. zabývat otázkou, zda plná invalidita navrhovatelova pro nemoc z povolání vznikla dříve, tj. před 14. 12. 1969, protože řešení této otázky nemůže mít vliv na nové rozhodnutí, které bude Úřad důchodového zabezpečení povinen vydat na základě usnesení soudu prvního stupně.

Navrhovatel se nemůže domáhat toho, aby v řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věcech důchodového zabezpečení soud zjišťoval skutečnosti, které pro posouzení věcné správnosti přezkoumávaného rozhodnutí nemají právní význam a nemohou rozhodnutí soudu nikterak ovlivňovat. Vyplývá to z kasačního principu řízení ve věcech důchodového zabezpečení upraveného v ustanovení § 92 zákona č. 101/1964 Sb. /1/ a § 244 a násl. o. s. ř. Podle ustanovení § 249 odst. 1 o. s. ř. se přezkoumávané rozhodnutí usnesením buď potvrdí, nebo zruší. Soud nemůže tedy přezkoumávané rozhodnutí změnit. Zjistí-li soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení ze všech jeho zákonných hledisek, že je věcně správné a v souladu se zákonem, musí je potvrdit i v tom případě, že některé skutečnosti, které však nemají právní význam pro posouzení uplatněného nároku na dávku důchodového zabezpečení, nebyly odpůrcem správně zjištěny.

Nelze tedy spatřovat pochybení soudu prvního stupně v tom, že se nezabýval otázkou, zda plná invalidita pro nemoc z povolání vznikla u navrhovatele již dnem 10. 4. 1968; ani odvolací soud se nemohl z uvedených důvodů touto otázkou zabývat, i když jinak nutno uznat zájem navrhovatele na

řešení této otázky z hlediska uplatňování nároku na odškodnění nemoci z povolání podle ustanovení zákoníku práce. To ovšem nikterak neznámá, že by otázka doby vzniku plné invalidity navrhovatele pro nemoc z povolání nemohla být soudem řešena ve sporu o odškodnění pracovního úrazu.

Za tohoto stavu věci nemohlo odvolání navrhovatele mít úspěch a odvolací soud podle ustanovení § 219 o. s. ř. usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

1) Úplné znění zákona se změnami a doplňky bylo vyhlášeno pod č. 5/1972 Sb.